

og den vil blive stillet, dersom jeg fra den højtærede Minister faar Tilslutning til min Tanke.

Gustav Hansen: Jeg har blot et Par Bemærkninger at gøre til nogle enkelte Punkter i dette Lovforslag. Det er for det første Bestemmelserne om Telegrafbudenes, navnlig de københavnske Telegrafbudenes, Lønningsforhold. De staa i 7de Lønningsklasse, og deres Begyndelsesgage er 800 Kr. med et Alderstillæg hvert 4de Aar af 150 Kr. og en Huslejegdgtgørelse af 120 Kr. Den højeste Løn er 1,670 Kr., den naas efter 20 Aars Tjeneste. Naar man sammenligner disse Lønninger med de tilsvarende i Postetaten, vil man se, at Postbudene i København ere gunstigere stillede, idet de efter den i forrige Samling vedtagne Postlønningslov begynde med 840 Kr. og stige gennem 4 Alderstillæg paa 190 Kr., hvortil kommer en Huslejegdgtgørelse af 120 Kr., saaledes at de efter 16 Aars Tjeneste opnaa den højeste Løn, 1,720 Kr. Der synes ikke at være nogen Grund til at gøre Forskel paa disse to ganske ensstillede Etater. Tjenesten er vistnok lige saa anstrengende for Telegrafbudene som for Postbudene, og tilmed have Telegrafbudene Nattevagter og en forøget Søndagstjeneste. Forskellen, det skal indrømmes, er ikke stor, men den kan dog give Anledning til ret stor Misfornøjelse mellem en talrig Stab af Mænd, som med Rette kunne spørge: hvorfor skal der være denne Forskel? Den finansielle Betydning af en Ændring paa dette Punkt er ikke saa meget stor; saa vidt jeg kan regne ud, vil det at sætte Telegrafbudene paa lige Fod med deres Kolleger i Postvæsenet give Anledning til en Merudgift af 4 å 5,000 Kr. om Aaret. Jeg vil, hvis der, hvad jeg meget ønsker, nedsættes et Udvalg om denne Sag, lægge Udvalget varmt paa Sinde at overveje det af mig rejste Spørgsmaal.

Det er mig en Glæde, at der i Lovforslagets § 3 er indført den Passus: „Kvinder have lige Adgang med Mænd til at oplæres og ansættes i Statens Tjeneste ved Telegrafvæsenet.“ Det er maaske ikke nødvendigt, at denne Passus staaer der, men det er dog godt, at det udtrykkelig nævnes. Der er imidlertid et Forhold med Hensyn til Lønningerne for Kvinder og Mænd, som ikke falder i Traad med denne Bestemmelse. De kvindelige og de mandlige Telegrafister ere begge opførte i 6te Lønningsklasse, og Begyndelseslønnen er for begge 800 Kr. Men medens de mandlige

gennem Alderstillæg paa 300 Kr. stige til 1,800 Kr., have de kvindelige Telegrafister kun Adgang til gennem Alderstillæg paa 200 Kr. at stige til 1,200 Kr. Der er dog en ganske alvorlig Forskel paa deres Stilling inden for Etaten, naar den ene Klasse, Mændene, kan stige til 1,800 Kr., medens den anden, Kvinderne, aldrig kan komme videre end til 1,200 Kr. Jeg finder, at Forskellen, om der overhovedet bør være nogen, er for stor, og jeg vilde derfor gerne henlede Opmærksomheden paa, om ikke dette kunde forandres, og en noget større Lighed etableres.

Ministeren for offentlige Arbejder (C. Hage): For de Udtalelser af Tilslutning til Lovforslaget, der ere fremkomne, er jeg selvfølgelig meget forbunden. De Indvendinger, der ere fremførte, gaa ud paa, at paa forskellige Punkter burde de foreslaaede Lønninger være adskilligt højere. To ærede Medlemmer have hævdet, at de højeste Lønninger ere for lave, og det ærede Medlem, som sidst talte, lagde Vægt paa, at Telegrafbudenes Lønningsvilkaar bør forbedres. Jeg behøver ganske sikkert ikke at sige, at det for Ministeren kan være kærkomment, at der gives saa høje Lønninger til enhver Funktionær som kun muligt. Det kan kun være behageligt at se tilfredse Ansigter i Statens Tjeneste, og jo højere man sætter Lønnen, desto mere Udsigt har man til at opnaa Tilfredshed. Men det maa jo ikke glemmes, at det ikke er muligt at vinde almindelig Tilslutning til Lønningsforhøjelser i hvilket som helst Omfang, og Behandlingen af det foreliggende Lovforslag i Folketinget i Fjor har for mig været et Fingerpeg om, at jeg ikke burde foreslaa højere Lønsatser, end det er sket her i Lovforslaget. Ærede Medlemmer ville vide, at jeg er paa adskillige Punkter gaaet væsentlig højere end til det, som faktisk blev vedtaget i Folketinget. Jeg har holdt mig til det, som Folketingets Udvalgsflertal eller hele Udvalget indstillede, men det vil erindres, at ved 2den Behandling i Folketinget blev for en stor Del ikke de af Udvalgsflertallet stillede Ændringsforslag vedtagne, men derimod nogle af et Mindretal stillede Forslag, som gik ud paa ikke uvæsentlige Reduktioner ned under Flertallets Forslag. Jeg haaber, at Folketinget ikke vil fastholde det samme Standpunkt i Aar, men det forekommer mig under disse Forhold, at hvis man kan skaffe gennemført det, som Udvalgets Flertal i Fjor foreslog, og som Ministeren